

Bez názvu, 2010, olej a tužka na dřevě, 21,5 x 29 cm

Pavel Besta

28. 9. 1958 narozen v Čeladné u Frýdku-Místku

1977–1979 Právnická fakulta University Karlovy v Praze

1979–1985 Akademie výtvarných umění v Praze,

restaurátorství, profesor Ballardini (1979–81),

malba, profesor Jan Smetana (1981–85)

Vystavuje od roku 1984, doma i v zahraničí

Žije v Praze a v Myšenci u Protivína

adresa: Láskova 1794, 148 00 Praha

ateliér: Školská 28, 110 00 Praha 1

telefon: 271 911 539

mobil: 723 304 639

e-mail: p.best@seznam.cz

web: www.pavel-besta.cz

Bez názvu, 2009, olej a tužka na dřevě, 20 x 21,5 cm

P A V E L B E S T A

„1+23 MALÝCH FORMÁTŮ“

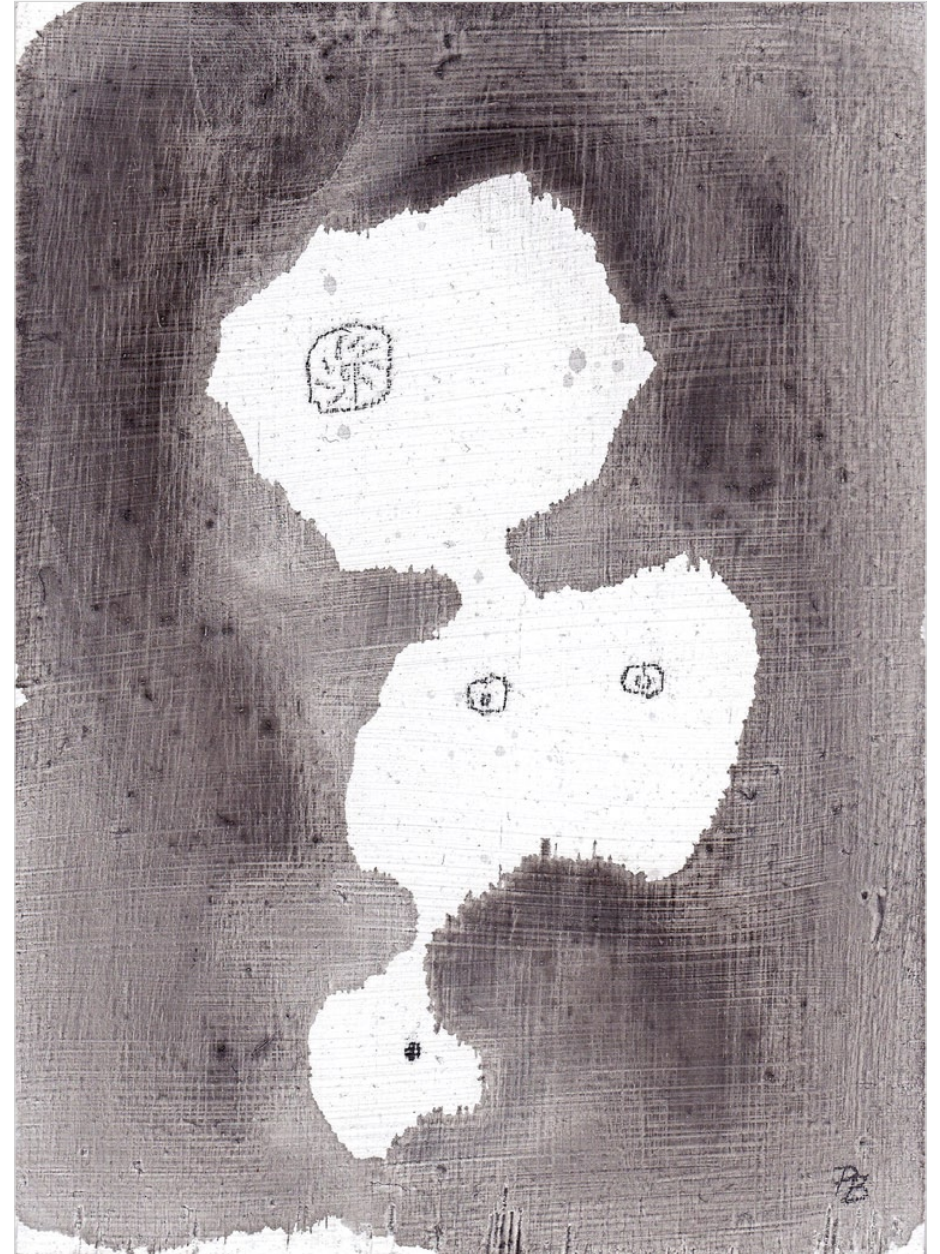
4. 5. – 29. 5. 2011

**GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 4. KVĚTNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ DO 18.00 HODIN NA ZAZVONĚNÍ
V RECEPCI PENZIONU G**

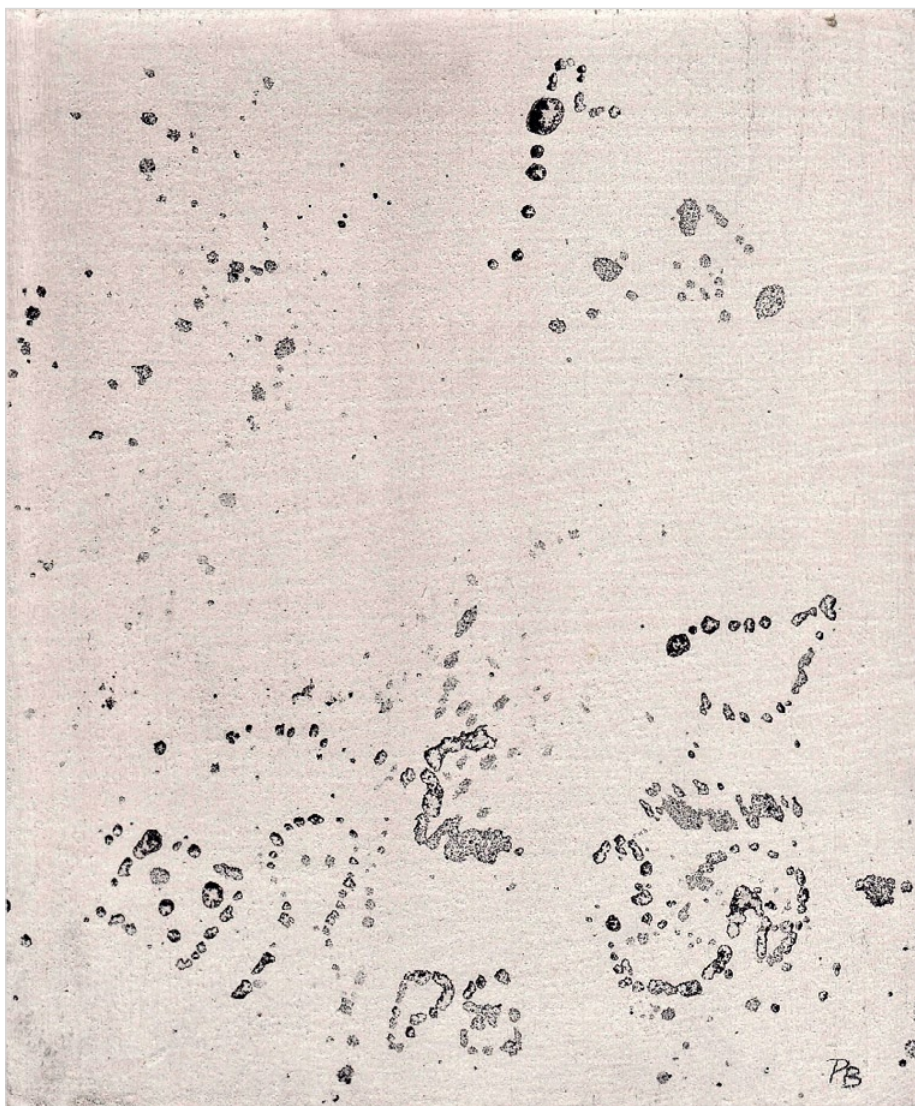
S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY

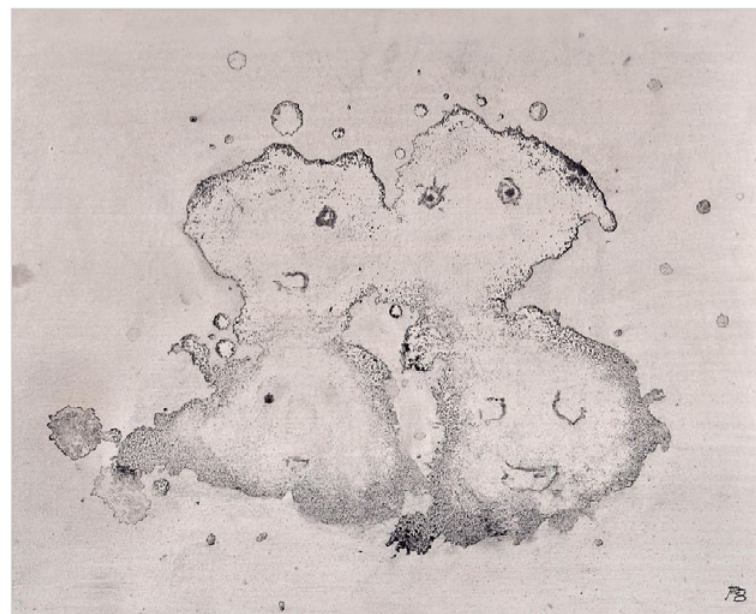
Bez názvu, 2001, olej a tužka na dřevě, 18,5 x 14 cm

Bez názvu, 2010, olej a tužka na dřevě, 22 x 16 cm

Bez názvu, 2010, uhel na dřevě, 26 x 21,5 cm

Bez názvu, 2010, uhel na dřevě, 21,5 x 26 cm

Tiší

*Jen strom je tichý
a beránek
a slovo
Jsou stromy proto,
že jsou ohně?
beránci proto,
že jsou vrazi?
Jsou slova proto,
že jsou němi?
Jsou verše
psané pro mlčení?*

Jiří Vicha (1923-1997)

„Při přecházení z přírody do bytí zdi nejsou právě vlídné, zdi pomočené talenty, zdi poplivané vzpourou kleštěnců proti duchu, zdi o nic menší, jsou-li snad dosud nezrozené, a přece zdi zaokrouhluující už plody“. (Vladimír Holan)

... tady ale zdi domova nezavání podbízivou nasládlostí, ani nečpí kyselým pachem záchodků Dubuffetových. Řeč jejich jizev, znaků a znamení je Pavlovi nevysychajícím pramenem. Pozorně snímá je a vkládá do obrazu, kde pomíjivé stává se hmotným předmětem. Vlévá do něho uvízlou vzpomínku – a v duchu dávné venkovské prostoty vše je tu dotýkáno snad jen křídly andělů. Vystavené práce, ať na dřevě nebo na papíře, v galerii připomenou malovaná dřeva Oldřicha Smutného. Ostatně z Myšence u Protivína, který je mu druhým domovem, je k rybníku v Putimi pár kilometrů. Je to krajina bílých štítů, vody a modra nebe. Čerpá z ní, ale neopisuje – a světlo o to víc září z nitra malby, náznakem hraničící s viditelností. Zlomky událostí prosvítají z vrstev barvy. Noří se do ní a vystupují z ní vzkazy a zprávy někdy sotva tušené – a setřené k nepřechtení – stávají se konejšivou hudbou. Pavlovy kresby a obrazy – zrcadla osleplá a přece pamětiplná – rezonují ostatky životů lidí. V míru i trpkosti pokorně šeptají svou tichou a prosebnou modlitbu. Možná sní o království blahoslavených...

Malíř Pavel Besta vyjádřil to přesvědčivě i slovy: „Dům je slupka. Skořápka. Skryš. Klec. Obličej. Ústa má otevřená, oči vydloubané. Dýchá. Živá věc. Osudy domů se splétají ze života lidí. Po celá staletí otiskují generace svá tlukoucí srdce, své naděje a ztracené iluze, smích i slzy zklamání do stále vlhké omítky. Vybledlé stopy předků smývané deštěm zapomnění.

Bez názvu, 2010, olej na dřevě, 18 x 19 cm

Děti se rodí s dojemnou něhou v očích a pak odcházejí. Nenávratně. Zbývá jen podivně ztichlý dům, oprýskaná omítka, slepé okno, a jizva, která se nezacelí“.

Po předchozí vzrušivé malbě vnáší do prostoru galerie náladu nostalgicky zjitřeného rozechvění. Protikladnou, a přece s ní dokonale harmonující.

Miroslav Koval, březen 2011